

ВЕРЕСЕНЬ 2019/2020 р.

1

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Михайло Стельмах
Настуся

Відлетіли сірі гуси,
В лісі осінь вже гуде,
І малесенька Настуся
З букварем до школи йде.

З поля вибіг зайчик шпарко,
Стрімголов побіг з гори,
І всміхається школярка:
Так біжиш ти й в букварі.

Біля ставу у долині
Розгулялись снігурі,
І дивується дитина:
Чом нема їх в букварі?

От із школи повернуся,
Намалюю птиць і став,
Бо малює все Настуся,
Що буквар не змалював.

Володимир Ладижець
Осінь у Карпатах

На сотні струн Карпати грають.
Шумить, гуде сріблястий бук.
Калини кетяги над плаєм
Самі аж просяться до рук.

Спустились череди в оселі,
Сліди засипав жовтий лист.
Прудкий олень на голій скелі
Склика табун, як той горніст.

І наче хвиля в час приливу,
Луна по лісу загула,
Злякала білку полохливу,
Що виглядала із дупла.

У небі, вицвілім за літо,
Кружляють довго журавлі.
Як тяжко, мабуть, їм летіти
У даль від рідної землі!

На обкладинці журналу
малюнок художниці Тетяни
Житнян.

Леся Пронь

ДРУЗІ

Сашко й Назарчик – друзі. Обидва – першокласники.
Після уроків Сашка зі школи забирає мама чи тато.
Назарчика – тільки мама.

Одного разу, під час перерви, Сашко поцікавився
в друга:

– Назаре, де твій тато? Ти ніколи не розказував про
нього.

Назарчик опустив голову.

– Нема... Загинув за Україну, – сказав сумно й заплакав.

Діти, що були в класі, співчутливо поглянули на хлопця.
Деякі прибігли до нього, щоб заспокоїти.

– Не плач! У тебе є ми!.. І твоя мама...

Сашко стояв осторонь. З його очей котилися сльози.

Знання в кожній країні є найпевнішою базою суспільного життя» (Джордж Вашингтон, американський державний діяч, перший президент США).

Чи знаєте ви, що...

Ймовірне місце поховання Богдана Хмельницького

У Суботові Чигиринського району на Черкащині під Іллінською церквою знайшли підземний склеп, який, на думку фахівців, може виявитися місцем поховання гетьмана Богдана Хмельницького та його сина.

Гетьман Війська Запорізького Богдан Хмельницький помер 27 липня (6 серпня за новим стилем) 1657 р. в Чигирині і 25 серпня був похований у Суботові, в Іллінській церкві, яку сам збудував.

Обставини життя та смерті, а також місце поховання гетьмана, алегорично відображені в класичних містеріях Тараса Шевченка «Розрита могила» та «Великий льох».

«В'їзд Богдана Хмельницького до Києва 1649 року» (1892-1912), худ. Микола Івасюк.

Наталя Забіла

Вересень

Ходять хмари в небі синім,
Місяць Вересень прийшов,
Сповнився вереском пташиним
Тихий затишок дібров.
Позлітавшися у зграї,
Різне птаство молоде
В крилах сили набирає
І відльоту в вирій жде.
Бо пташки дзвінкоголосі
Знають — літа вже нема.
Хоч і тепло ще, та осінь
Вже підходить крадькома.
І набравшись сил за літо,
Галасливі, як пташки,
Знов ідуть до школи діти
І сідають за книжки.

Василь Голобородько Імена вітрів

Вітер налітає на горішину –
горіхи сиплються додолу.
Цей вітер
називається «білочка».

«Козаки» в Латинській Америці. Відеосервіс «Amazon Prime» купив права на трансляцію в країнах Латинської Америки (Аргентина, Бразилія, Мексика, Чилі, Колумбія Перу та інші) українського мультиплікаційного серіалу про пригоди козаків. Глядачам покажуть новіші серії: «Козаки. Футбол (2016 р.)» і «Козаки. Навколо світу» (2018 рік).

«Існує лише одне світло науки, і запалити його у будь-якому місці – означає запалити скрізь» (Айзек Азімов, американський письменник-фантаст, біохімік, популяризатор науки).

Ура-а-а-а ...!

У СВИТІ КАЗОК

Казки на українській мові широко представляють диких тварин, таких, як: вовк, лисиця, ведмідь, кабан, їжак; птахи: орел, сова, ворона, горобець; комахи, земноводні: жаба, черепаха; мешканці водойм: щука в'юн, рак. В казках вони уособлюють певну домінуючу рису характеру чи вдачу людини.

Казки про тварин – великі помічники у справі пізнання дітьми навколишнього світу. Іван Франко зауважує: «Гола, повна правда життя – то тяжка страва. Старші можуть заживати її, вона для них смачна і здорова. Але дітям не можна давати її так, як старшим; треба приготувлювати її в ріденькім стані, в образах, в байках. І вони так приймають її».

Як птахи гуртом оради

(Українська народна казка)

Це скоїлось давно-давно, ще як скоро утворився світ. А тоді на землі почали з'являтися різні рослини, ліси; вода то й давно вже була, і тварини були вже, а чоловіка, як то кажуть, бог ще не зробив.

От тварини і почали самі господарювати на землі. Злізлись вони в одно місце, всі до гурту і почали розмовляти, як жить їм у світі і що їсти.

От виступив на цім зібранні журавель та й каже: «Ось я вам розкажу, як ми будем господарювати. Перше всього, — сказав журавель ведмедю, — піди у цей маленький лісок, який тільки ще почав рости, і зломись величезну криву гілляку і принесеш сюди».

За кілька хвилин це було зроблено.

А другим сказав журавель птицям — перепелиці, деркачу (тому деркачу, що по болотах літає) і орлиці, які все-таки знають більше в господарстві: «Буде вам робота. Тепер виберіть з себе найздоровших тварин, які могли б тягти рало». Це так сказав журавель.

Усе це було зроблено.

Поробили з лика упряж і вирушили в поле орати. Запряглось, правда, тварин пар двадцять. Але не треба забувати й того, що між ними були не всі згожі, а були й вороги проти цього. От ці вороги нарадилися встати темної ночі і пішли й побили кілки там, де мається орати; тільки так побили низько кілки, що й незаметно.

Повставали господарі рано і вирушили у поле орати. Старший господар — журавель — вийшов з свого гнізда та й каже: «Тепер назначимо, хто буде воли вести і хто буде борозну рівно одводить і так далі. Перепелиця буде поводатором, щоб рівну борозну провести. Деркач буде погоничем першим при перепілці, а орлиця буде підганяць задні пари при ралі. А я сам буду плугатарем».

І всі стали тоді до роботи, як журавель сказав.

Як видно, тоді була земля тверда і зарощена. Закрекали всі до роботи, аж рало тріщить.

От перепелиця прямує, рівну борозну веде. І дійшла перепелиця до першого кілка, що вночі вороги позабива-

ли, та й стала кричати: «Тут пеньок! Тут пеньок! Тут пеньок!» А деркач як стояв недалеко від перепелиці, то й питає: «Де-де? Де-дер! Де-де?» А орлиця, що була коло задніх тварин, то спиняє: «Тпр! Тпр! Тпру!» А журавель — господар, плугатар — цього не второпав, що там діється впереді, та як розсердиться, як крикне: «Турли! Турли!..»

Ех, ті бідолашні тварини як захватять рало, як зачепляться за пеньок — так і розламали те рало!.. І хто куди попав почав тікати.

Отак орали землю перші орачі.

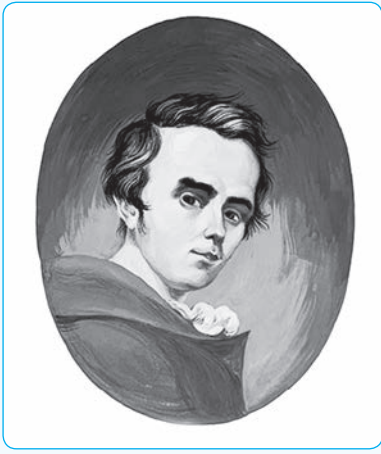

Платон Воронько

Помагай

Через поле, через гай
Ходить хлопчик Помагай.
Бачить хлопчик: садять сад, —
Він поміг кінчити ряд.
Вмить приніс відро води
І полив аж два ряди.
Рій із пасіки пішов, —
Помагай роя знайшов,
Обходивши луг і ліс,
Він в село його приніс.
За селом копали став, —
Помагай візок дістав.
Цілий день возив пісок,
Аж вищав його візок.
Помагая у труді
Знають літні й молоді,
Ковалі і мулярі —
Всі невтомні трударі.
Ось і ти часу не гай,
Будь, як хлопчик Помагай!

Малюнок Марини Михайлошиної.

Тарас Шевченко

За сонцем хмаронька пливе,
Червоні поли розстилає
І сонце спатоньки зове
У синє море: покриває
Рожевою пеленою,
Мов мати дитину.
Очам любо. Годиночку,
Малую годину
Ніби серце одпочине,
З Богом заговорить...
А туман, неначе ворог,
Закриває море
І хмароньку рожевою,
І тьму за собою
Розстилає туман сивий,
І тьмою німою
Оповіє тобі душу,
Й не знаєш, де дітись,
І ждеш його, того світу,
Мов матері діти.

Йосиф Збіглей

Спомин на осінь

Була то гарна осінь:
сонце,
бабине літо,
відліт ластівок,
червоні глоди і свербигузи,
багата палітра згадок
і вітру гри
з поживклим листям.

Хіба що яблука були червиві.
(І сливки.)
(І горіхи...)

Василь Сухомлинський

Учитель і учні

Під гіллястою липою сидів Старий Учитель, записував до школи дітей.

На зеленій галявині було тихо. Новачки ніяковіли, чувся стриманий шепіт батьків.

Ось до Вчителя підійшов сивий дідусь. Учитель пильно глянув на нього, на мить заплющив очі – і знову подивився йому у вічі.

Він упізнав свого найпершого учня. Шістдесят літ тому, під цією липою, він записував його до першого класу.

– Остапе, це ти? – тихо запитав Старий Учитель.

– Я, Вчителю... Привів свого онука... малого Остапа.

Старий Учитель і його перший школяр щиро обнялися й поцілувалися. Дідусь Остап зітхнув і тихо мовив:

– Роки йдуть, Учителю...

Старий Учитель заплакав. Задумливий, схвильований, із тремтячими сльозинками в очах, він довго сидів мовчки й дивився на маленького Остапа.

над гіллястою липою синіло літнє небо, в духмяному цвіті хмелю гули невтомні бджоли, а на далекому обрії тремтів у вранішньому серпанку ліс – як і шістдесят років тому.

– А тепер, любі мої учні, – промовив Старий Учитель рівним тільки трохи схвильованим голосом, – хто мені скаже, для чого людині треба вчитися?

Першим підніс руку... дідусь Остап – і зник.

Сидір Воробкевич

Осінь

Давно вже попрощали нас
З-під неба журавлі,
Пташки замовкли в гаях,
І втихло на землі.

Вже ліс убрав багровий стрій,
Зів'ялий лист паде, –
В гостину з півночі до нас
Грізна зима іде.

Припали квіти до землі,
Туман наляг кругом,
Ще день, ще два – і всі поля
Заснуть глибоким сном.

Лиш розгулялися вітри,
Лісами зводять шум,
На нивах стебла гнуть сухі
І ломлять, мов на глум.

У хату діточки біжать:
«Де ділася весна?
Чому вже сонечка-тепла
І радості нема?».

Вже темна осінь надійшла,
Зів'ялий лист паде,
По листю повагом до нас
Грізна зима іде.

Ірина Мацко

КУРОЧКА РЯБЕНЬКА

Курочка маленька,
Курочка рябенька
Дзьобиком дзьобоче,
Крильцями тріпоче.

Двором походжає,
Сінечко збирає:
– Я змошу гніздечко,
Там знесу яєчко.

Ціпу, ціпу, ціпки –
Мої милі дітки!
Швидко виростаєте,
Матінку стрічайте,

Матінка вас любить,
Ніжно приголубить.

Ура-а-а-а ...!

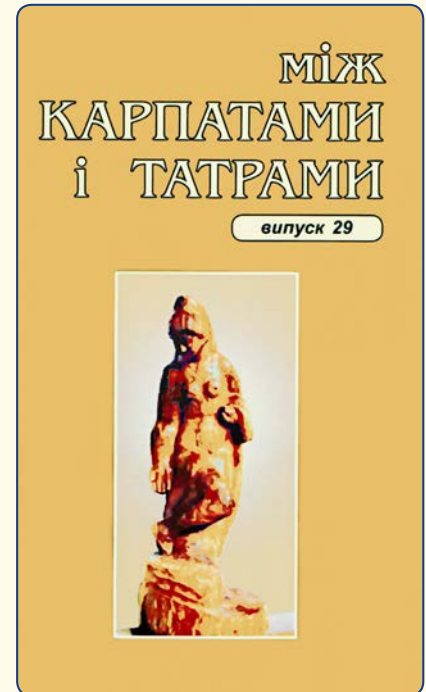
«Медова баба» у Свиднику

Вже традиційно під час свидницького Свята Спілка українських письменників Словаччини разом із Союзом русинів-українців Словацької Республіки організує у свидницькій Піддуклянській бібліотеці зустріч з письменниками.

Під час цього річного 65 Свята культури русинів-українців Словаччини у Свидник завітав словацький письменник Душан Міколай (на фото), який у своїй творчості не оминає і наші регіони. Його оповідання

«Медова баба», яке вийшло українською мовою у серії «Між Карпатами і Татрами» (Ужгород: «TIMPANI», 2018, випуск 29), заведе читача у чарівний край Снинщини.

В Інституті мистецтвознавства, фольклористики та етнології імені Максима Рильського Національної Академії Наук України в Києві вийшла публікація Йосифа Вархола, довгорічного працівника Музею української культури у Свиднику, «Календарна та сімейна обрядовість українців Словаччини», Публікація збагатить багатобарвну скарбницю духовної культури українців Словаччини.

У Словацько-український культурно-інформаційний центр у Пряшеві завітає 10 липня 2019 р. гурт «Крячківка» (Полтавська область України). Репертуар гурту зосереджений на сільському співі, танцювальній музиці та танцях. У їхньому виступі був сольний кобзарський репертуар та і менш відомий жанр козацького бароко.

Іван Краско **Сірий дощик**

Сірий дощик сіє кволо.
Гори й діл, усе навколо
осінь пізня й не ласкава
кропить охрою з рукава.

На щоді моїй сльозина,
серце з туги-жалю гине:
гей, носила біль до нього
чиясь ручка довго, довго...

Зі словацької переклав
Віталій Конопелець

З поштової скриньки

Поетеса Ірина Мацко (мешкає і творить у Кошицях), відвідавши Київ, у Національному музеї української літератури зустрілася з київськими школярами, розповіла їм про дитячий журнал «Веселка», зачитала з нього вірші і подарувала кілька примірників. Там відбулася і презентація її книги «Казковий подарунок».

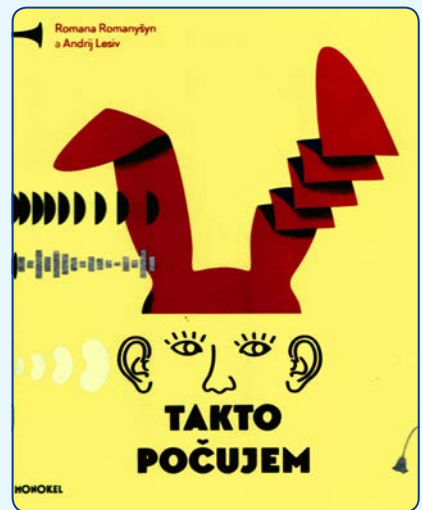
Скільки на малюнку живих істот?

Євген Плужник

Падає з дерев пожовкле листя,
День уже в обіді догорів, –
Кажуть, що вночі на передмістя
Осінь приблукала з хуторів.

В центрі вона буде завтра ранком,
Повагом вступаючи туди...
Що ж! Приходь, задумлива селянко, –
Я тебе побачити радий.

Книга «Голосно, тихо, пошепки» з творчої майстерні «Аграфка» львівських художників Романи Роаманишин та Андрія Лесіва, яку видало львівське «Видавництво Старого Лева» вийшла і по-словацьки у видавництві «Mopokel» під назвою «Takto ro-šijem» у перекладі Патріка Орієшка.

Це унікальна книга для дітей. Вона навчить прислухатись до себе самих та усього, що нас оточує.

Лідія Повх

Полянка

Між квітами із ранку
Жучок тихенько ліз...
Він думав про полянку:
«Який дрімучий ліс!»

Летів літак в просторах –
Між хмарами зник:
«Яка полянка в горах!
Мов вишитий рушник...»

Я знаю ту полянку,
Де жук і літачок!
Я там якраз із ранку
Нарвала квіточок.

Ура-а-а-а...!

Леся Пронь

ГРИБОЧКИ

Ой, грибочки! От, красиві!
Ось один і два, і три!
В листі, моховому диві!
В руки ти їх не бери!

Дай спочатку надивлюся, –
Не щоденно ми в гаю.
До цього лише схилюся –
Хвилювання не втаю!

Лізь у кошик поки чистий!
Славний буде з тебе борщ!
Не зірву – то черв'ячище
Смачно сточить, наче корч!

А грибочок загадково
Причаївся – нічирк.
Вкрився листям яворівим
І на мене тільки – зирк.

Не зірвала я... такого...
Хай росте, бо ще малий.
Зраночку прийду по нього.
Ліс охайний, запашний...

Чути шурхання листочків,
Цвіркуна в густій траві.
А грибочки... Ой, грибочки!
Ненаглядні, лісові!

Микола Сингаївський

Осіння гра

Чи знайдеться в Україні ліс, у якому б не зустрілася вам білка? Певне, немає такого лісу, немає такого саду, в якому б не водилося оце миле звірятко.

Де лісова гілка – там і білка. Восени в білки особливо багато клопоту. Треба на зиму грибів насушити. Запастися горіхами, жолудями, шишками. Дупло вимостити, утеплити, впорядити, замаскувати.

Пізніше, коли на землю випадуть приморозки, їй треба міняти шубку. Білка скидає перед зимівлею руду шерсть, одягаючи сіру, теплішу, м'якшу, пухнастішу шубку.

Ще завіють сніги, загудуть завірюхи. Білка сховається у дуплі, вкриється пухнастим хвостом і чекатиме відлиги. А доки не чути приморозків, білка розважається.

Чи знаєте ви осінні білчині ігри?

Граються білки в схованки. Граються самі із собою, з променем-зайчиком.

Грається білка з білкою.

Сковзне промінь по дереву – білка за ним. Промінь на гілку – білка за променем. Зверху – донизу. Знизу – догори. Хто кого ловить – не втямиш. І не стомиться білка-стрибунка. І не прощається з осінню. Сонце на гілку, – білка за ним. Білка на другу, сонце за нею.

Лист за листом – осінь кружляє понад землею.

Білка безжурно в схованки грає. Білка на зиму горіхи збирає.

Грається променем, грається листоїд.

На розлучається з нашим дитинством.

Василь Голобородько

Осіннє дерево

Тепер

у зайця більше вух
ніж листя

на осінньому дереві.

При долині кущ калини

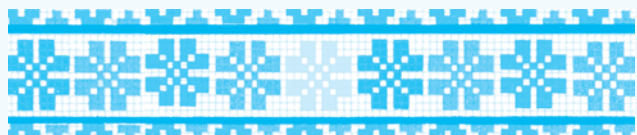

При долині кущ калини
Нахилився до води.
Ти скажи, скажи, калино,
Як попала ти сюди.

– Якось ранньою весною
Хлопець бравий прискакав.
Милювався довго мною,
А тоді з собою взяв.

Він хотів мене, калину,
Посадити у саду.
Не довів і в полі кинув,
Думав, що я пропаду.

Я ж за землю ухопилась,
Підняла гілки свої
І навіки оселилась,
Де вода і солов'ї.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Рудольф Яшик

Словацький письменник **Рудольф Яшик** народився 2 грудня 1919 р. у містечку Турзовка, помер 30 липня 1960 р. у Братиславі.

Навчався у гімназіях у Нітрі та Клашторі под Зн'євом. У 1935-1938 рр. був робітником взуттєвої фірми «Батя» у Зліні. З 1940 р. у лавах словацької армії воював на східному фронті (Крим, Кавказ). У 1943-1944 рр. працівник військових передач Словацького радіо у Пряшеві та Братиславі. У 1944 р. включається у визвольний рух проти фашизму. Після війни працює редактором заводських та регіональних газет. З 1956 року на творчих хлібах.

У книжковому дебюті «На березі прозорої ріки» (1956) надв'язав на традиції словацької ліризованої прози з виразним соціальним підтекстом та баладичністю. У романі «Майдан святої Альжбети» (1958) зображено долю молодих людей у бурхливий час другої світової війни, засудивши фашизм та расову дискримінацію.

Роман «Мертві не співають» (1961) – це частина Яшиком задуманої трилогії, яку не встиг дописати.

Ліричність і баладичність проявились і у посмертно виданих повістях «Чорні та білі кола» і «Повість проє біле каміння». У збірці «Чорні та білі кола» письменник повертається до кисуцької тематики.

Твори Рудольфа Яшика було перекладено десятима мовами. У 1961 році у київському видавництві «Радянський письменник» появилася роман Р. Яшика «Площа святої Альжбети» у перекладі Ю. Авдєєва, але також і під назвою «Майдан святої Альжбети» у 1971 році у видавництві «Дніпро». Роман «Мертві не співають» вийшов 1963 р. у київському Держлітвидаві у перекладі В. Гримича. У 1972 р. журнал «Всесвіт» опублікував його новелу «Пора мідних облич» (Перекл. Д. Андрухів).

Рудольф Яшик

Попеляста ворона

(Уривок з повісті)

Летить.

Велика попеляста ворона летить, повертається до смереки. Облетить її і сяде. І раптом підніметься, скреготче і починає кружляти навколо дерева.

Воронята їй не відповідають. Ондрей їх хапає за дзьоби, голови притискає долонями, бо боїться старої ворони.

Він один.

Політ ворони сповільнюється, її кола зменшуються.

А у їх самому центрі сидить Ондрей, зігнувшись, хотів би втекти, бо скрегіт його лякає. Скрегіт і великі крила, які у неї розтягнені, інколи ними навіть не розмахує. І дзьоба боїться, ще й кігтів, вони ж зігнуті й гострі.

Живіт у неї попелястий, шия чорна.

Сонця не видно, тільки важке небо і чорну тінь, яка негамовно кружляє.

Узяв корзину, яку приніс на гриби, і побіг. Ні, не хоче нічого бачити, тільки вибирає дорогу і біжить вниз межами через картопляне поле, конюшину і зелений овес.

Ворона його супроводить і злим оком заглядає на нього.

Отам хата.

За хатою у невисокому угосі Ондрейв батько викопав яму, підтягнувши вгору чотири кам'яні стіни, стріху накрив гонтами, здається, ще й сказав: – «Бач! Я зробив підвал, такий підвал і

мене переживе». Так воно і було. Батько зник, а підвал залишився. Ондрей забіг у підвал, закривши дверцята.

Ворона сіла на огорожу. Злісно крякала.

Коли нарешті наважився, то закричав: – Геть! – і кинув камінь. Попав в огорожу.

Ворона і не ворухнулась. – Марш геть! – кинув ще більший камінь.

Піднялась, та крилами і не замахала. Лишилась на мить у повітрі, лише після того кинуло її вбік і полетіла у ліс, до високої смереки.

– Зайди ще раз! – погрожував їй.

Вибрав воронята з корзини й поклав їх у траву. Зразу ж відкрили великі дзьоби, облямовані жовтими лінійками. Розпростирали слабкі крила.

– Їсти просять.

У вічі йому впала колода, яка з давних-давен лежала на подвір'ї. Перевернув її, знайшовши під нею комашню і кілька товстих дощових черв'яків. Повибрав їх.

Воронята підкидались у траві жалібно канючили. Відкритими дзьобами ковтали повітря.

Опустив одному дощового черв'яка, опустив другому, і лише дивувався, як черв'яки зникають.

– Господи, Господи!

У віконній тріщині засяяло сонце, та сховалось за олов'яну хмару, потім почав імжити дрібен дощ.

**Зі словацької переклав
Іван Яцуканин**

Василь Зубар

Пригода в лузі

Блукаючи лугами
У хвилях сухоостою
Зловили ми стріпату
Пташину в комишах,
І хвацько бігав син мій
З піднятою рукою,
І тішився невинно
Наляканим пташам

Та, наситившись грою,
Задумався хлопчина,
Я теж потайки думав,
Як вийти нам з біди...
Болючи за долю
Маленької пташини:
– Пустім її до мами! –
Синок мій розсудив.

Ось він махнув рукою,
Пустив пташа на волю!
Цвірінкнувши, сховалось
Воно в русий сінець.
І ми були щасливі,
Що у пташиній долі
По нашій добрій волі
Щасливий склавсь кінець.

Михайло Драй-Хмара

Серпневий прохолонув вар.
Напрявши гарусної пряжі,
мережа кучеряві мажі
вечірнім золотом гаптар.

Ще зелено в блідій поливі,
як на осінніх косах верб,
а вже кладе хтось тіні гливи
на тонко викреслений серп.

Померкло горяне горно.
Вдягає ніч жалобне рам'я.
О, хто це ранив утлу пам'ять
День одгорів. Давно.

ГРИБНИЙ ЖУЛЬЄН

5 картоплин, 500 г печериць, 15 г масла, 1 цибулина, 125 мл вершків, 1,5 ст. ложки борошна, 125 г тертого сиру, сіль, перець, лавровий листок, зелень.

Картоплю почистити і розрізати на 2 половинки. Потім вирізати серединку, формуючи з картоплі човники. Покласти в каструлю, залити водою, додати лавровий листок і сіль, довести до кипіння і варити 5 хв. Воду злити і перекласти картоплю на тарілку.

Гриби помити, нарізати невеликими кубиками. Цибулю порізати дрібно. Перекласти у сковороду, додати масло, сіль і обсмажити до готовності.

Приготувати соус: у миску насипаємо борошно, злегка присолити і додати вершки. За допомогою вінчика замішати соус, схожий за консистенцією на рідку сметану. Додати підготовлений соус в гриби і тушкувати, поки рідина випарується.

Деко застелити пекарським папером і викласти на нього картоплю, кишенькою догори. Зверху викласти обсмажені гриби. Поставити на 15 хв. в духовку, розігріту до 180 градусів. Відтак дістати, присипати тертим сиром. Поставити знову в духовку на 5–10 хв.

Готову страву перекласти на тарілку, прикрасити зеленню.

Ліна Костенко

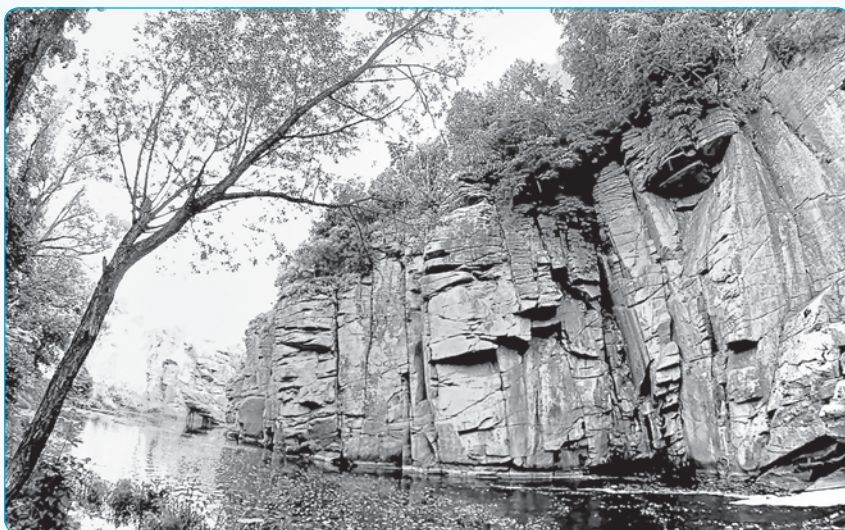

Після дощів смарагова діброва,
на білій ріні річка говірка.
І смужка сонця тонко пурпурова
далекий обрій пензликом торка.

Лежить городів гарбузова Мекка.
У тихе небо струменить тепло.
І над стареньким комином лелека
після дощу просушує крило.

Женецький Гук – один з найвищих та наймальовничіших водоспадів Карпат. Його висота 15 м. Розташований між хребтів Явірника і Хом'яка-Синяка, на масиві Горґан, на висоті 900 м. над рівнем моря, між селами Микуличин та Татарів Івано-Франківської області.

Букський каньйон входить до рейтингу 100 найгарніших місць України. Знаходиться на річці Гірський Тікич в селі Буки Маньківського району Черкаської області. Скелі мають висоту понад 30 метрів.

Марійка Підгірянкa У лісочку

У лісочку,
Де трава,
Мухоморів
Росте два.
На травичці.
Ростуть в лісі,
Кожний має крапок вісім.
Треба
Дятлика просити
Всі крапки ті
Полічити.

Анатолій Качан

Якби на хміль не мороз...

У містечку Яготин
На Зелене свято
Хміль обвив з усіх сторін
Нашу білу хату.

Хміль тини позаплітав,
Клечанням зеленим
Вікна, стіни завітчав
І телеанТену.

Якби на хміль не мороз
Та не хуртовини,
Він би і на хмарочос
Виліз без драбини.

Хміль би й хмару завітчав,
Та через морози
Він три місяці проспав,
Приморозив лози.

Від морозів сонний хміль
Снігом укривався,
А в буран і заметіль
У замет ховався.

Так він зиму зимував
Пополам із горем:
Душу в п'ятки заховав –
У глибокий корінь.

Та на весну хміль ожив,
Вдруге народився,
Хату лозами обвив
І на дах поплівся.

А поплівся хміль туди,
Бо цікаво знати,
Як ростуть там у гнізді
Юні Ле-Ле-чата.

Полетять вони звідсіль
Аж за море сине
І розкажуть там про хміль,
Хміль із України.

Аркадій Казка Стежечка

Ой стежечка
Манюсінька,
Мов ниточка,
Тонюсінька, –
Між ланами
Повилася,
В туман сивий
Подалася.
Згубилася,
В туман за лан
Скотилася, –
Де ж знати
Поділася.

Тетяна Житнян: «Осінь».

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 67, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Borodáča č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканин. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.